

El segó

Si els que hi entenen, els especialistes en dietètica, ens diuen que el pa integral o el pa morè són millors per a la nostra salut que no pas el pa blanc, elaborat exclusivament amb farina de blat molt blanca, ens els creiem sense cap dificultat. Però quan ens expliquen, tal com hem sentit recentment, que la bondat del pa integral o el pa morè és deguda a la presència, en la seva elaboració, del «salvat», no podem reprimir la nostra sorpresa. De quin «salvat» es deu tractar? No coneixem aquest mot, usat com un substantiu, sinó com a nom propi, més exactament com a cognom o llinatge, i els diccionaris de la llengua que no solen contenir noms propis només recullen la forma *salvat* com a preposició. Altrament s'esdevé amb la forma *llevat*, que com a preposició té precisament el mateix valor que *salvat* i és també, com *salvat*, una forma verbal habilitada, però que com a substantiu designa un ingredient que intervé necessàriament en l'elaboració de totes les menes de pa (llevat del pa àzim, és clar, que, com se sap, no conté llevat).

El nostre especialista en dietètica, doncs, no s'ha equivocat, no ha confós els mots *llevat* i *salvat*; ha volgut, simplement, designar la pell del blat, que intervé efectivament en l'elaboració del pa integral i del pa morè, i que els fa tan aptes per a la salut, però en lloc de fer-ho amb la paraula *segó*, que és la denominació catalana més generalment usada, ho ha fet amb una forma estranya i insòlita, que no és sinó la catalanització arbitrària de la denominació castellana de «salvado». Com a nom comú, equivalent de *segó*, la forma *salvat* no apareix, en efecte, en cap dels nostres repertoris lexicogràfics, ni tan sols a l'Alcover-Moll, és a dir, que la seva condició de castellanisme és indubtable. I el fet que no el reculli cap dels diversos vocabularis de barbarismes que hem consultat, indica que àdhuc com a castellanisme ha estat, fins ara, una forma inusual.

Ens trobem, doncs, davant d'un castellanisme més, que hauriem de mirar de no propagar, sobretot els especialistes en dietètica. És freqüent que els especialistes justifiquin amb el domini de la pròpia especialitat les seves imperfeccions de llenguatge. Què hi farem! Creiem, però, que si més no, haurien de tenir la màxima cura en l'ús de la seva pròpia terminologia.

Albert Jané